

ning ser, at Vandhanen staar aaben og truer Bygningen med Oversvømmelse, er hver eneste ansvarlig for ikke at skrue Hanen om og kan ikke paaberaabe sig, at han kun var en blandt mange, og hvorfor saa netop han?

Men selv om man vilde opfatte Sagen derhen, at der her er Tale om at opstille et Solidaritetskrav til Arbejderne, Tale om at lade en større Arbejderkreds undgælde for en mindre Arbejdergruppes overenskomststridige Holdning, maa man alligevel komme til samme Resultat. Arbejdernes Kamp for at opnaa tilsikrede Vilkaar beror netop paa deres gensidige Solidaritet. Den Solidaritet, som de hævder for at tilkæmpe sig Rettigheder i Overenskomsterne, den kan de ikke pludselig frigøre sig for, naar Talen er om Forpligtelser ifølge Overenskomsterne. Og naar samtlige Fagets Arbejdere holder sig borte fra et forladt eller blokeret Arbejde, er det *netop ifølge den kammeratlige Solidaritet*. Der er da intet unaturligt i, at der ogsaa bliver Solidaritet i Ansvar, hvis Arbejdsvægningen er ulovlig.

Og dertil kommer endelig, at den Følge af det solidariske Ansvar, som her er Tale om, jo kun er Tab af Arbejdsløshedsunderstøttelse, en ganske selvfølgelig Følge af et Retsbrud, som netop bestaar i *ved solidarisk Sammenhold ulovligt at skabe Arbejdsløshed*.

Det maa derfor hævdes som en Hovedregel, at saa længe der i et Fag paa et større eller mindre Omraade hersker en Strejketilstand — eller lad os for Tydeligheds Skyld kalde den en kollektiv Arbejdsvægning — og denne Tilstand er retsstridig, *saa er der ikke fra det Offentliges Side nogen Arbejdsledighed i Faget at understøtte*.

De *praktiske* Indvendinger, man har fremført imod ovenstaaende, gaar nærmest ud paa følgende: Hvis der i Faget strejkes i Skive, maa de arbejdsløse Københavnerne saa ikke faa Understøttelse? Det er en Selvfølge, at Hovedregelen maa underkastes visse Undtagelser, hvor *andre* Hindringer end netop den kammeratlige Solidaritetshindring er i Vejen for Optagelsen af det paagældende Arbejde, og det maa blive Genstand for nærmere Undersøgelse i de forskellige Fag, hvor stor Rejsevillighed der med Rimelighed kan kræves.

Der er ogsaa henvist til, at Forsikringskasser ofte omfatter Arbejdere af højst forskellig Uddannelse. Skal Understøttelsen da under en ulovlig Arbejdsstandsning tages fra dem alle, ogsaa fra dem, hvis Uddannelse ikke strækker til, eller hvis Uddannelse er „for fin“ til det standsede Arbejde? Hvis i Porcellænsindustrien, hvor samtlige beskæftigede har fælles Arbejdsløshedskasse, hvis der strejkes ulovligt af Kunstnerinderne, skal Arbejdsmændene da miste Arbejdsløshedsunderstøttelsen og omvendt?

Selvfølgelig kan et saa vigtigt Princip som det, at Staten ikke kan understøtte Ulovligheder, ikke opgives paa Grund af Vanskeligheder som denne; de kan højst nødvendiggøre en Undtagelsesbestemmelse; men en saadan maa formuleres med Forsigtighed. Det er klart, at arbejdsløse Arbejdsmænd ikke kan sættes til Kunstnerarbejde og Kvinder ikke til udpræget Mandsarbejde. Mindre indlysende er det, at en mandlig Kunstner er understøttelsesberettiget, naar der er Arbejdsmandsarbejde for ham at udføre; og ganske urigtigt vilde det som Regel være f. Eks. indenfor Arbejdsmandsfaget at godkende Arbejdernes Paastand om ikke at være vant til eller kendt med det paagældende Arbejde. For Arbejdere er der nemlig to Veje at gaa for at opfylde deres solidariske Pligt til at genoprette lovlige Tilstande i Faget og faa Arbejdsløshedskassen lukket op paa ny: den at stille egen Arbejdskraft til Raadighed og søge hurtigst muligt at indpasse sig i Arbejdet eller at formaa de ulovligt strejkende